

Arrest

nr. 164 295 van 18 maart 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 8 juli 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 juni 2015 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 januari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 februari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. D'HONDT, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 24 juni 2015 werd een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering aan verzoeker betekend. Bij arrest 148 968 van 30 juni 2015 werd de vordering tot schorsing van deze tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid door de Raad voor Vreemdelingbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen.

1.2. Op dezelfde datum werd aan verzoeker een inreisverbod van twee jaar opgelegd. Dit is de thans bestreden beslissing, die als volgt wordt gemotiveerd:

“Aan de heer:

[...]

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 24/06/2015 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
- 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een bevel om het grondgebied te verlaten hem betekend op 23.10.2014. Deze vorige beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd. Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod opgelegd.

Om de volgende reden gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Artikel 74/11, §1, tweede lid:

- voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan en/of
- een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd

Betrokkenes asielaanvraag alsook zijn aanvraag tot medische regularisatie (die helemaal niet onredelijk lang hebben geduurd) werden negatief afgesloten, waaruit kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 3 EVRM inhoudt. Het huwelijk met een Belgische onderdanen dat betrokkene wilde aangaan werd door de Burgerlijke Stand van Retie, na negatief advies van het Parket van Turnhout geweigerd omdat werd geacht dat het enkel gericht was op het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel en niet op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners. Tijdens de arrestatie verklaarde betrokkene dat mevrouw zwanger zou zijn. Betrokkene kan dit echter met niks bewijzen. Bovendien geeft de hypothetische geboorte van een Belgisch kind hem geen recht op verblijf. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 2 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan twee jaar.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 11.2 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal grondgebied verlaten (hierna: de Terugkeerrichtlijn), van de artikelen 62, 74/11 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 8 van het EVRM, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het redelijkheidsbeginsel, de zorgvuldigheidsplicht en de algemene motiveringsplicht. Hij licht het middel toe als volgt:

“Het inreisverbod vindt zijn grondslag in de Terugkeerrichtlijn, een richtlijn die gemeenschappelijke normen vastlegt voor de verwijdering en terugkeer van onderdanen van derde landen. Het inreisverbod is één van de instrumenten die de richtlijn de lidstaten aanreikt om een zo efficiënt mogelijk terugkeerbeleid te voeren van derdelanders die zich in een irreguliere verblijfssituatie bevinden.

Artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn luidt als volgt:

" 1. Het terugkeerbesluit gaat gepaard met inreisverbod:

- a) indien er geen termijn voor vrijwillig vertrek is toegekend, of
- b) indien niet aan de terugkeerverplichting is voldaan.

In de overige gevallen kan het terugkeerbesluit een inreisverbod omvatten.

2. De duur van het inreisverbod wordt volgens alle relevante omstandigheden van het individuele geval bepaald. en bedraagt in principe niet meer dan vijf jaar. De duur kan meer dan vijf jaar bedragen indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. de openbare veiligheid of de nationale veiligheid. (...)"

De Terugkeerrichtlijn werd naar Belgisch recht omgezet door de Wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. (B.S. 17 februari 2012)

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, ingevoerd door de wet van 19 januari 2012, bepaalt:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar

in volgende gevallen :

- 1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;
- 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. (...)"

Ondanks deze wettelijke verplichting tot motivering over de duur van het inreisverbod, motiveert verwerende partij in de bestreden beslissing niet waarom een inreisverbod van 2 jaar wordt opgelegd, nochtans werden er talrijke elementen aangevoerd die mee in rekening hoeven genomen te worden bij de bepaling van de duur van het inreisverbod, zoals verzoekers relatie met een Belgisch onderdaan en het feit dat zijn partner zwanger is.

Verwerende partij was op de hoogte van het voorgenomen huwelijk van verzoeker, van zijn relatie met mevrouw [S.R.], van de elementen die werden voorgelegd ter staving van dit huwelijk, en het feit dat samen verbleven in een gemeenschappelijke woonst.

Verzoeker heeft bij zijn arrestatie verklaard dat zijn partner zwanger is. Verwerende partij heeft deze verklaring niet onderzocht, en beschouwt de verklaring als hypothetisch. Er wordt bij dit verzoekschrift een medisch attest voorgelegd dat de zwangerschap van mevrouw [S.R.] aantoont. Verwerende partij was op de hoogte van deze zwangerschap.

Artikel 1, °12 van de Vreemdelingenwet stelt dat een zwangere vrouw een kwetsbaar persoon uitmaakt. Dit artikel vormt de omzetting van artikel 3.9 van de Terugkeerrichtlijn. Artikel 3.9 van de Terugkeerrichtlijn stelt dat voor de toepassing van de richtlijn, dus wat betreft terugkeermaatregelen die t.o.v. derdelanders worden genomen, zwangere vrouwen als kwetsbare personen gelden.

Artikel 74/13 Vw., de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn, vereist dat er bij de terugkeerprocedure rekening dient gehouden te worden met het gezinsleven en met het hoger belang van het kind.

Artikel 8 EVRM bepaalt dat:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de

ationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Artikel 7 van het Handvest heeft dezelfde inhoud en draagwijdte. (Toelichtingen bij het Handvest van de Grondrechten, Pb. C. 303, p. 20).

Artikel 8 van het EVRM waarborgt het recht op een gezins- en privéleven. Verzoekers familieleven speelt zich hier in België af. Verzoeker heeft een relatie met een Belgische onderdaan met wie hij wenst te huwen, en zij is zwanger van hem.

Verwerende partij was op de hoogte van dit voorgenomen huwelijk en van de zwangerschap.

Verwerende partij wist ook dat verzoeker en zijn partner effectief samenwonen in de gezinswoning, gezien verzoeker daar werd aangehouden.

Het is de taak van de administratieve overheid om, vooraleer een beslissing te nemen over een verblijfsmachtiging, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan de overheid kennis heeft of zou moeten hebben. Dit vloeit enerzijds voort uit het feit dat de vereiste van artikel 8 EVRM, net zoals de andere bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM, Conka t. België, 5 februari 2002, § 83) en anderzijds uit het feit dat artikel 8 EVRM primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet. (RvS 22 december 2010, nr. 210.029)

Bij dit onderzoek naar het gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM heeft verwerende partij een zekere appreciatiemarge. Het recht op eerbiediging van het gezinsleven is immers niet absoluut.

Wel heeft deze appreciatiemarge bepaalde grenzen. Er dient immers een billijkheidstoets te gebeuren tussen de individuele belangen van de aanvrager van de verblijfsmachtiging en de belangen van de Lidstaat waar de verblijfsmachtiging wordt aangevraagd.

De inhoud van deze proportionaliteitstoets wordt bepaald door de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. In arrest nr. 127.171 van 17 juli 2014 lichtte Uw Raad het onderzoek en de proportionaliteitstoets onder artikel 8 EVRM als volgt toe:

" Verdragsluitende Staten [zijn] er wel toe gehouden om, binnen de beleidsmarge waarover zij beschikken, een billijke afweging (of zoals verzoeker stelt: een proportionaliteitstoets) te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nunez v. Noorwegen, par. 68-69). In zaken die zowel op een gezinsleven als op immigratie betrekking hebben, zal de omvang van de negatieve dan wel positieve verplichtingen van een Verdragsluitende Staat in het kader van artikel 8 van het EVRM afhankelijk zijn van de individuele omstandigheden van de betrokken persoon en het algemeen belang (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 140).

De beleidsmarge van verdragsluitende staten wordt overschreden wanneer zij geen billijke afweging maken tussen het algemeen belang, enerzijds, en het belang van het individu, anderzijds. Of het nu een negatieve verplichting of een positieve verplichting betreft, in beide gevallen dienen de genomen maatregelen gerechtvaardigd en proportioneel te zijn. Dit vereist een correcte belangenafweging waarbij rekening wordt gehouden met de concrete omstandigheden die de individuele zaak kenmerken. Zo stelt de rechtspraak van het EHRM dat er onder meer rekening moet worden gehouden met de aard en ernst van de gepleegde strafbare feiten, de tijdsduur van het verblijf in het gastland, de tijdsduur die is verstreken sinds het strafbare feit is gepleegd en het gedrag van verzoeker sindsdien, de gezinssituatie van verzoeker, de omvang van de band met het land van herkomst, het bestaan van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal kan worden uitgebouwd, de vraag of het gezinsleven werd ontwikkeld tijdens een periode dat de betrokken personen wisten dat gezien de verblijf s status van één van hen, het onmiddellijk duidelijk was dat het voorzetten van het gezinsleven op het grondgebied van de Verdragsluitende staat een precair karakter zou kennen. Indien zulke situatie zich voordoet dan zal enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld (EHRM 17 april 2014, nr. 41758/10, Paposhvili v. België, par. 142; EHRM28 juni 2011, nr. 55597/09, Nunez v. Noorwegen, par. 70).(...)

De algemene stelling, die de verwerende partij aanhangt, dat een rechtmatige toepassing van de vreemdelingenwet geen schending van artikel 8 van het EVRM kan uitmaken, volstaat niet en kan niet

worden bijgetreden (RvS 26 mei 2009, nr. 193.522). De toepassing van de vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM worden getoetst. Er rust bijgevolg een onderzoeksplicht bij de Verdragsluitende Staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging conform artikel 8 van het EVRM (EHRM 11 februari 2010, nr. 31465/08, Raza v. Bulgarije, par. 54)."

Verwerende partij is volledig voorbijgegaan aan het feit dat verzoekers partner zwanger is. Eens verzoekers kind geboren is zal verzoeker op die grond een onbeperkt verblijfsrecht op het grondgebied genieten. Belangrijker is echter het feit dat een zwangerschap geen futiliteit is maar een erg intiem gegeven tussen man en vrouw en niet enkel een erg specifiek gezinsband uitmaakt in de zin van artikel 8 EVRM, maar daarenboven ook nog eens onmiskenbaar tót de persoonlijke integriteit beschermd door ditzelfde artikel behoort, en dit zowel voor verzoeker als voor zijn partner.

De maanden van zwangerschap zijn precair en intens. Een zwangere vrouw is kwetsbaar, hetgeen gepaard gaat met specifieke verlangens tot bescherming en ondersteuning. Een gedwongen verwijdering gaat lijnrecht in tegen de mogelijkheid tot steun en bescherming aan de zwangere partner.

Dit zijn uiteraard enorm belangrijke elementen die mee in overweging moeten genomen worden bij het voeren van de billijkheidstoets.

De terugkeerrichtlijn en de vreemdelingenwet verplichten verwerende partij nochtans om voor de bepaling van de duur van het inreisverbod rekening te houden met de individuele omstandigheden en hieromtrent motieven op te nemen.

In de parlementaire voorbereidingen lezen we dat de Terugkeerrichtlijn verplicht tot "een individueel onderzoek" en "dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." (Pari. St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23.)

Ook overweging 6 van de Richtlijn schrijft voor dat "beslissingen die op grond van deze richtlijn worden genomen per geval vastgesteld worden en op objectieve criteria berusten (...)."

Dit blijkt geenszins uit de motivering van bestreden beslissing.

De motivering van de bestreden beslissing kan geenszins afdoend genoemd worden en houdt een schending in van de motiveringsplicht waaraan de verwerende partij als administratieve bevoegdheid aan onderworpen is.

Om deze redenen wenst verzoekende partij dan ook de nietigverklaring te bekomen van de aangevochten beslissing.

Het verzoek tot nietigverklaring dient ontvankelijk en gegrond verklaard te worden."

2.2. Verzoeker voert aan dat onvoldoende rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden van het geval, in het bijzonder zijn relatie met een Belgische onderdaan en het feit dat zijn partner zwanger is. Hij betoogt dat hij bij zijn arrestatie verklaarde dat zijn partner zwanger is, en hiervan een medisch attest voorlegde.

In de mate dat verzoeker aanvoert dat zijn Belgische partner als zwangere vrouw dient te worden beschouwd als kwetsbare persoon in de zin van artikel 1, 12°, van de vreemdelingenwet en artikel 3.9 van de Terugkeerrichtlijn, merkt de Raad op dat het niet verzoekers Belgische partner is die het voorwerp is van de bestreden beslissing, maar verzoeker zelf.

Artikel 74/11 van de vreemdelingenwet bepaalt:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd."

Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt wel degelijk waarom *in casu* een inreisverbod voor een termijn van twee jaar werd opgelegd, met name:

“Betrokkenes asielaanvraag alsook zijn aanvraag tot medische regularisatie (die helemaal niet onredelijk lang hebben geduurd) werden negatief afgesloten, waaruit kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 3 EVRM inhoudt. Het huwelijk met een Belgische onderdanen dat betrokkene wilde aangaan werd door de Burgerlijke Stand van Retie, na negatief advies van het Parket van Turnhout geweigerd omdat werd geacht dat het enkel gericht was op het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel en niet op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners. Tijdens de arrestatie verklaarde betrokkene dat mevrouw zwanger zou zijn. Betrokkene kan dit echter met niks bewijzen. Bovendien geeft de hypothetische geboorte van een Belgisch kind hem geen recht op verblijf. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 2 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan twee jaar.”

Verzoeker betoogt dat onvoldoende rekening werd gehouden met de specifieke elementen van de zaak, in het bijzonder met het feit dat zijn Belgische partner zwanger is. Verzoeker legde thans een medisch attest voor, gedateerd op 26 juni 2015, terwijl de bestreden beslissing genomen werd op 24 juni 2015. Op het ogenblik van de bestreden beslissing kon met dit stuk dan ook geen rekening worden gehouden, zodat het motief dat er op dat ogenblik geen bewijsstuk voorlag, correct is. Daarnaast wordt gemotiveerd dat de “hypothetische” (sic) geboorte van een kind geen recht op verblijf geeft. De Raad merkt op dat dit motief moet worden samen gelezen met de overige motieven in de bestreden beslissing, waarbij onder meer werd vastgesteld dat verzoekers voorgenomen huwelijk werd geweigerd wegens een vermoeden van schijnhuwelijk. Verzoeker toont niet aan dat deze vaststellingen onjuist zouden zijn.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze

wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij aangaande de door de verzoekende partij voorgehouden relatie, als volgt oordeelt: *"Het huwelijk met een Belgische onderdanen dat betrokkene wilde aangaan werd door de Burgerlijke Stand van Retie, na negatief advies van het Parket van Turnhout geweigerd omdat werd geacht dat het enkel gericht was op het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel en niet op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners"*. Ook in de bevel om het grondgebied te verlaten van 24 juni 2015, dat tezelfdertijd werd genomen en waarop het thans bestreden inreisverbod gesteund is, vermeldt: *"Betrokkene heeft op 10.09.2014 te Retie een huwelijksdossier ingediend samen met een vrouw van Belgische nationaliteit (...). Op 28.11.2014 weigerde de gemeente Retie het voorgenomen huwelijk te voltrekken, na negatief advies van het parket van Turnhout omdat werd vastgesteld dat betrokkene een huwelijk trachtte aan te gaan dat niet gericht was op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. Betrokkenes intentie om te huwen geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Op 23.10.2014 ontving betrokkene nogmaals een bevel om uiterlijk op 22.11.2014 het grondgebied te verlaten.*

Het feit dat betrokkene een beroep indiende bij de Rechtbank van Eerste Aanleg houdt, gezien de negatieve vaststellingen van het Parket van Turnhout met betrekking tot de doorleefde familieband met mevr. R. (...) op zich dan ook geen schending in van artikel 8 van het EVRM. Bovendien ressorteren vorderingen die betrekking hebben op huwelijk zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, niet onder de gevallen waarin krachten het Gerechtelijk Wetboek persoonlijke verschijning verplicht is. Betrokkene kan hieruit dan ook geen moeilijk te herstellen nadeel puren. In het geval de procedure bij de familierechtbank ertoe zou leiden dat alsnog mag gehuwd worden, kan betrokkene bij de voor hem bevoegde Belgische vertegenwoordiging een visumaanvraag indienen op grond van dat huwelijk.

Tijdens de arrestatie verklaarde betrokkene dat mevrouw zwanger zou zijn. Betrokkene kan dit echter met niks bewijzen. Bovendien geeft de hypothetische geboorte van een Belgisch kind hem geen recht op verblijf. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt."

Verzoeker betwist niet dat zijn vraag tot het afsluiten van een huwelijk met een Belgische onderdaan geweigerd werd omdat geoordeeld werd dat dit huwelijk niet gericht was op het aangaan van een duurzame relatie maar wel op het verwerven van verblijfsrecht.

De weigering van het afsluiten van het huwelijk vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven. Verzoeker toont niet aan dat de relatie die hij heeft met deze Belgische vrouw heden voldoende hecht is om onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM te vallen. Het loutere feit dat zijn voorgehouden partner op het ogenblik van de bestreden beslissing zwanger is, zonder dat daarbij blijkt dat verzoekende partij ook werkelijk de vader is, doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, worden in het kader van een billijke afweging een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70). Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een tijd waarin de betrokken personen zich ervan bewust waren dat de verblijfsstatus van een van hen zo was dat het voortbestaan van het gezinsleven in het gastland vanaf het begin precair was. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70). Het Hof toont zich immers streng t.a.v. vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een relatie hebben aangegaan of een gezinsleven hebben opgebouwd, *quod in casu*. Aangezien de betrokken personen zich bewust dienden te zijn van het feit dat de verblijfsstatus van één van hen van die aard was dat de volharding van dat gezinsleven op het grondgebied van de Verdragsluitende Staat van bij het begin precair was, is er volgens het Hof dan ook geen aanleiding tot een gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. Slechts in zeer uitzonderlijke gevallen ('*most exceptional cases*') zal er dan worden geoordeeld dat er een schending is van artikel 8 van het EVRM (EHRM 31 januari 2006, nr. 50435/99, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, par. 39. Zie ook EHRM 28

mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81 en 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk, par. 68; EHRM 24 november 1998, Mitchell v. Verenigd Koninkrijk (ontvankelijkheidsbeslissing) en EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, par. 70).

Verzoekende partij toont geenszins aan dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in haar land van herkomst of elders. Het loutere feit dat haar partner niet kan gedwongen worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij verzoekende partij niet vrijwillig zou kunnen volgen naar het land van herkomst of elders. Noemenswaardige hinderpalen om het gezinsleven in Servië of elders verder te zetten blijken in deze niet. Uit niets blijkt dat haar partner niet elders dan in België haar zwangerschap zou kunnen verderzetten en bevallen, of na de bevalling het gezinsleven verder zetten. Zowel verzoekende partij als haar vriendin wisten verder dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van verzoekende partij in België.

De bestreden beslissing houdt voorts ook niet in dat verzoekende partij voorgoed gescheiden wordt van haar partner. Het verhindert niet de afgifte van een visum gezinshereniging in geval van een positieve afloop van de procedure voor de Rechtbank van Eerste Aanleg die ingesteld werd tegen de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand en in geval de opschorting of opheffing bekomen wordt van het inreisverbod.

Evenmin maakt de verzoekende partij met haar betoog een schending van het privéleven aannemelijk. De Raad benadrukt dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk, oordeelde, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt ook in dit verband op het eerste zicht niet aannemelijk gemaakt.

Het middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien maart tweeduizend zestien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT